

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 15 kwietnia 1991 r.

Nr 13

TREŚĆ:

Poz.:

UCHWAŁY SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ:

83	— z dnia 23 lutego 1991 r. w sprawie założeń polityki gospodarczo-społecznej na rok 1991	109
84	— z dnia 23 lutego 1991 r. w sprawie realizacji ustawy budżetowej na rok 1991	110
85	— z dnia 23 lutego 1991 r. w sprawie założeń polityki pieniężnej na 1991 r.	111
86	— z dnia 23 lutego 1991 r. w sprawie podstawowych kierunków prywatyzacji w 1991 r.	114
87	— z dnia 22 marca 1991 r. w sprawie powołania przewodniczącego Komitetu Badań Naukowych	116

83

UCHWAŁA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 23 lutego 1991 r.

w sprawie założeń polityki gospodarczo-społecznej na rok 1991.

1. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, dostrzegając złożoność sytuacji, w jakiej przebiegały prace nad programem gospodarczym na 1991 r., a w szczególności komplikacje wynikające ze zmiany Rządu i niepewność będącą następstwem zmieniających się warunków handlu ze Związkiem Socjalistycznych Republik Radzieckich oraz brak ostatecznego porozumienia w sprawie redukcji polskiego zadłużenia, stwierdza z zaniepokojeniem i z troskaniem, że:

- sytuacja gospodarcza Polski pozostaje bardzo trudna. Mimo iż uchwalone zostały wszystkie istotne akty prawne przedłożone przez Rząd, mające służyć realizacji programu stabilizacji gospodarki w roku 1990, rezultaty odbiegają zasadniczo od przewidywań rządowych. Recesja jest dużo głębsza i ma charakter trwały. Również poziom życia głównych grup społeczno-zawodowych (szczególnie pracowników sektora państwowego i rolników) uległ dużo większemu obniżeniu, niż przewidywano. Inflacja została zredukowana, lecz pozostaje na wysokim poziomie. Jakkolwiek realizacja programu przyniosła także zmiany pozytywne (w szczególności zrównoważenie rynku towarów i usług), to jednak narasta społeczny sprzeciw wobec dotychczasowej polityki gospodarczej. Sprzeciw ten, na ogół w pełni uzasadniony pauperyzacją różnych grup zawodowych, może jednak doprowadzić do zablokowania procesu reform gospodarczych. Może też utrudnić zawarcie niezbędnych porozumień z międzynarodowymi organizacjami finansowymi i wierzycielami Polski;
- program gospodarczy Rządu na rok 1991, określony w rządowych założeniach polityki gospodarczo-społecznej na 1991 r., jest niekonkretny i hasłowy. Dokument ten zawiera też niewiele zapowiedzi działań stwarzających realne podstawy do oczekiwań, że rok 1991 przyniesie zasadniczą poprawę sytuacji gospodarczej, a w szczególności radykalne przełamanie recesji. Sprzeciw budzi przyjęcie hipotezy, że recesja może się nawet pogłębić, a mimo to nie wskazuje się na środki, które

należałoby podjąć, gdyby niebezpieczeństwo takie stało się realne;

- obciążenie kosztami kryzysu i modernizacji gospodarki różnych grup społeczno-zawodowych jest nierównomierne. Szczególne ciężary spadły na pracowników zatrudnionych w sektorze państwowym oraz na rolników. Dokumenty rządowe nie wyrażają jasno i przekonująco intencji zmiany tej sytuacji;
- w życiu gospodarczym narastają zjawiska patologiczne. Coraz więcej osób uzyskuje dochody dzięki unikaniu opodatkowania. Działalność o charakterze spekulacyjnym odgrywa wielką rolę, a jednocześnie wynagrodzenia za normalną pracę uległy głębokiemu obniżeniu. Rodzi to zrozumiałe nastroje zniechęcenia i sprzyja rozpowszechnianiu się postaw roszczeniowych. Rząd nie wykazuje energii w zwalczaniu zjawisk patologicznych w gospodarce;
- bezrobocie osiągnęło już bardzo wysoki poziom i w niektórych regionach kraju jest bardzo dolegliwe. Jednocześnie świadczenia budżetu dla bezrobotnych są bardzo wysokie. Dalszy wzrost bezrobocia prowadzić musi nieuchronnie do wzrostu napięć społecznych. W programie Rządu nie została jednak określona aktywna polityka skutecznego przeciwdziałania bezrobociu.

2. Sejm wyraża wolę uporczywego i konsekwentnego kontynuowania w Polsce rynkowej reformy gospodarki. Podstawą tego procesu musi być jednak program gwarantujący minimalizację kosztów społecznych i sprawiedliwe ich rozłożenie, a przede wszystkim przełamanie recesji. Program musi zyskać akceptację społeczną, a następnie powinien być realizowany konsekwentnie. Przedłożone przez Rząd dokumenty programowe nie stwarzają gwarancji kontynuacji reformy zgodnie ze wspomnianymi zasadami.

3. Sejm przypomina Rządowi o swoich wcześniejszych uchwałach dotyczących realizacji programu stabilizacyjnego,

i zwraca uwagę, że w znacznej części nie zostały one wykonane. W szczególności oczekujemy, że Rząd pilnie zrealizuje postanowienie Sejmu dotyczące określenia zobowiązań państwa wobec obywateli. Sejm uznaje, że czas, zakres oraz formy zadośćuczynienia różnorodnym roszczeniom obywateli powinny być uregulowane w specjalnej ustawie, przy czym za kryterium uznania tych roszczeń nie można przyjmować wyłącznie formalnego naruszenia ustaw. Pod uwagę muszą być wzięte względy społecznej sprawiedliwości, a także realne możliwości państwa. Obok zadośćuczynienia obywatelom pozbawionym nieprawnie majątku, rozważyć należy możliwość przyznania odpowiednich rekompensat osobom, które w latach pięćdziesiątych wykonywały pracę przymusową, osobom, które oczekiwały na mieszkanie, a ich oszczędności uległy deprecjacji itp. Wydatki zarezerwowane na te cele w ustawie budżetowej na rok 1991 mogą być ponoszone po przyjęciu odpowiednich regulacji ustawowych.

4. Sejm zobowiązuje Rząd do przedłożenia do końca kwietnia br. oceny realizacji programu stabilizacyjnego w roku 1990 i oceny rozwoju sytuacji gospodarczej w pierwszym kwartale br. Sejm zaleca również Rządowi przygotowanie i równoległe przedłożenie skonkretyzowanego i skorygowanego programu polityki gospodarczej na pozostałe kwartały 1991 r. Korekty programu powinny uwzględniać zasady wymienione w uchwale. W szczególności Sejm oczekuje, że skorygowany program stworzy realne gwarancje wzrostu gospodarczego w roku 1991.

5. Sejm oczekuje, że Rząd podejmie wszechstronne i kompleksowe konsultacje ze związkami zawodowymi (i innymi instytucjami reprezentującymi interesy dużych grup społeczno-zawodowych), w których wyniku program polityki gospodarczej uzyska akceptację tych środowisk. Sejm deklaruje współudział i pomoc w procesie uzgadniania interesów oraz formowania programu cieszącego się szerokim poparciem społecznym.

Marszałek Sejmu: *M. Kozakiewicz*

84

UCHWAŁA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 23 lutego 1991 r.

w sprawie realizacji ustawy budżetowej na rok 1991.

1. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej stwierdza, że wobec niepewności zewnętrznych i wewnętrznych czynników kształtujących sytuację gospodarczą, założenia, na których została oparta ustawa budżetowa, mogą być obciążone dużym błędem. W szczególności wątpliwości budzą założenia dotyczące:

- przewidywanego wzrostu cen towarów i usług,
- rachunku wpływów do budżetu państwa,
- skalkulowania wydatków wielu dziedzin budżetowych, których poziom może nie zagwarantować zaspokojenia najniezbędniejszych potrzeb,
- wydatkowania relatywnie niskich środków na realizację rzeczowych zamierzeń budownictwa mieszkaniowego.

2. Sejm zaleca Rządowi:

- przeprowadzenie ponownej wnikliwej analizy założeń, które legły u podstaw konstrukcji ustawy budżetowej, i przedstawienie wynikających stąd wniosków. Sejm widzi pilną potrzebę poszukiwania możliwości zarówno zwiększenia dochodów budżetu państwa, jak i zwiększenia wydatków. Szczególnie wnikliwej oceny wymaga równomierność obciążenia różnych grup społeczno-zawodowych na rzecz budżetu. Należy sprawdzić, czy dochody od banków i instytucji ubezpieczeniowych oraz od prywatnego sektora pozarolniczego nie zostały skalkulowane na zbyt niskim poziomie. Zwiększenie wydatków powinno objąć oświatę i kulturę. Szczegółnej ochrony ze strony państwa wymaga oświata przedszkolna. Konieczne jest także poszukiwanie środków na dotacje do mleka i przetworów mlecznych oraz do podręczników szkolnych;
- przygotowanie programu udostępnienia na rzecz finansowania rozwoju kraju części środków zgromadzonych w postaci rezerw dewizowych. Aktywizacja tych środków umożliwić powinna zwiększenie nakładów na roz-

wój infrastruktury technicznej i społecznej, w tym jako najwyższy priorytet — na budowę szpitali onkologicznych w Bydgoszczy, Gliwicach i Kielcach, a także na wsparcie procesu restrukturyzacji przedsiębiorstw produkcyjnych i gospodarstw rolnych;

- ponowne przeanalizowanie poprawności określenia subwencji dla gmin i zbadanie sytuacji gmin, które znajdują się w najtrudniejszych warunkach finansowych,
- rozważenie możliwości zwiększenia środków, które służyć powinny przeciwdziałaniu rysującej się groźbie dalszego poważnego obniżenia rozmiarów budownictwa mieszkaniowego. Niezbędne jest pilne wznowienie kredytowania budownictwa, również budów nowo rozpoczynanych;
- zwiększenie ze środków rezerwowych wydatków wojewodów na rolnictwo o kwotę 200 mld zł,
- wydzielenie w ramach środków na ochronę zdrowia środków niezbędnych na finansowanie działalności sanatoriów, po ich weryfikacji przez zespół rządowo-związkowy,
- ponowne przeanalizowanie możliwości i warunków wprowadzenia minimalnych cen skupu na dwa podstawowe produkty rolne — mleko i zboże chlebowe.

3. Sejm oczekuje od Rządu zaprzestania sprzedaży obligacji podlegających zamianie na akcje prywatyzowanych przedsiębiorstw. Kontynuacja sprzedaży tych obligacji w obecnej sytuacji stwarza niczym nie uzasadnione przywileje, przede wszystkim dla zamożniejszych grup obywateli.

4. Sejm zwraca uwagę Rządowi, że utworzenie Agencji Rozwoju Przemysłu S.A. nastąpiło mimo zdecydowanie negatywnej opinii właściwej komisji sejmowej. Sejm zaleca dokonanie zasadniczych zmian w funkcjonowaniu Agencji.